PORTAL OBERT

Nº 53 JUNY 1995 SEMINARI DE BARCELONA

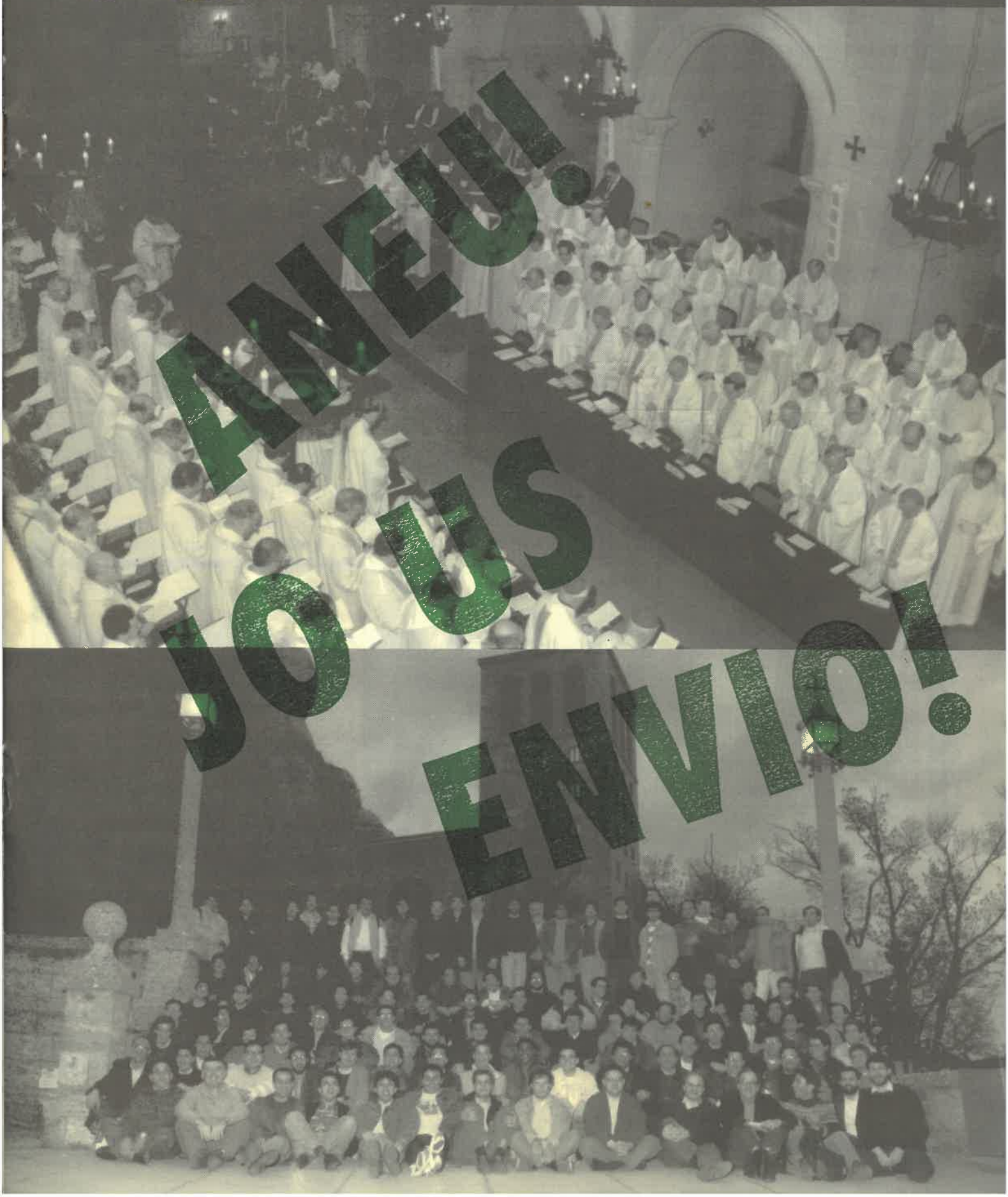

EDITORIAL

Surt al carrer l'últim número de PORTAL OBERT del curs 1994-95. Surt al final d'un any més de Seminari i al final del Concili de la Tarraconense. Surt en temps de Pentecosta i a les portes de l'estiu. I dominant totes aquestes circumstàncies ressona la crida que destaquem en portada: ANEU. JO US ENVIO. La veu del Senyor Ressuscitat ens empeny a seguir la seva consigna: ANEU, ANEU... On ens envies Senyor en aquests dies de juny del 1995?

Un doble matís podem descobrir en aquesta consigna. Som enviats endins de nosaltres mateixos. Som enviats a CONVERTIR el nostre cor, això és, a obrir-nos més a l'acció de l'Esperit, a ser més fidels a la Paraula de Déu, a enfortir el nostre lligam amb Jesús. ¿Què seria d'una Pasqua i Pentecosta que no atenyessin a fer viure en nosaltres el gran manament: "Estimaràs el Senyor el teu Déu amb tot el cor, amb totes les forces, amb tot el pensament, i al proïsme com a tu mateix"? ¿Què seria d'un curs sencer de vida de seminari, d'estudi, convivència, pregària, formació... que no arribés a fer fructificar en nosaltres la bona llavor que sens dubte el Sembrador surt cada dia a escampar? ¿Què seria d'un Concili de les Esglésies de Catalunya que no fos un poderós impuls de renovació i conversió de la vida cristiana en cada un dels batejats i en cada parròquia, comunitat, moviment o associació? Sí, també ara, en aquest final de curs, es fa sentir la invitació amable i urgent de Jesús: "Ha arribat l'hora, el Regne és a prop..."

I som també enviats al SERVEI. "Com el Pare m'ha enviat, així Jo també us envio... aneu i doneu fruit". La missió de portar amb obres i paraules la Bona Notícia al nostre món, espera l'acció de l'església catalana en aquesta hora del post-concili i la de cadascun del seus membres. "Jo sóc enmig de vosaltres com el qui serveix". Després d'un curs de treball marxem cap a les tasques d'estiu portats pel mateix Esperit de Jesús. Anem cap aquest temps diferent amb ganes de servir, de fer-nos portadors de justícia, pau i joia en l'Esperit Sant. Refem les nostres forces, retrobem família i amics, tinguem més temps per als altres i per a Déu i fem-nos en tot ferms testimonis del Crist.

El Concili ha donat un missatge d'esperança a tot el poble de Catalunya: viure l'evangeli és font de felicitat!. Només prenent carn i sang en unes vides "de felicitat" segons les Benaurances tindrà aquest missatge plena credibilitat!

SUMARI

Pàg.

1 PORTADA. Aneu. Jo us envio.
2 EDITORIAL I SUMARI
3 1995 ANY DE LA TOLERÀNCIA
4 i 5 CRÒNICA DEL SEMINARI
6 I 7 UNS PARES DEL CONCILI
8 QUINS PLANS D'ESTIU?
9 UN ANY DE RÀDIO ESTEL
10 LA VEU DE LA CONRERIA
11 VERDAGUER 150 ANYS
12 CONTRAPORTADA. Missatge del Concili.

1995 l'any de la tolerància

L'organització de les Nacions Unides ha declarat aquest any com a **Any Internacional de la Tolerància,** sota el nom "som iguals som diferents". S'escau que també aquest any se celebra el 50è aniversari de la fi de la segona guerra mundial. La situació sòcio-política del món bé que s'ho val, ja que continua la guerra al Balcans, els grups neo-nazis tornen a donar la cara con una autèntica plaga. Quant a la celebració del 50è aniversari de la fi de la segona guerra mundial s'han fet una allau d'actes per recordar que la "societat civilitzada" s'imposava a un dels més grans dictadors que ha vist la història. En aquella ocasió van morir milers de persones per raó de la seva religió, la seva manera de pensar, o fins i tot per no pertànyer a la raça que segons un senyor, era la raça elegida per dirigir el món. Actualment han mort i continuen morint milers de persones al cor d'Europa, a l'Àfrica, a Amèrica llatina, i a tants altres llocs del planeta, per la senzilla raó que uns "senyors" pensen que tenen la primacia sobre la resta de les persones que viuen al seu voltant. Molta gent ens podem preguntar: ¿què passa ara, que es permet que uns homes, que pensen que tenen la veritat, esclafin tantes vides humanes i no es faci res?

Però no només hi ha guerres entre pobles o nacions. A vegades ens oblidem de l'integrisme religiós, que està fent tant de mal a la societat mundial i local. Periodistes i religioses cristians executats i dones musulmanes assassinades. Uns per dir el que passa en un país, altres per estar al costat dels més pobres i defensar els seus drets, altres pel fet de ser dones i aixecar les seves mans per dir que elles també hi compten.

El terrorisme és un altre aspecte que cal no oblidar, no perquè el tinguem més a prop, sinó perquè talla radicalment la llibertat de les persones, quan no talla la vida de famílies senceres, pel sol fet d'un nacionalisme mal entès. Aquest és el terrorisme armat, però n'hi ha d'altres, com per exemple el terrorisme que fan els mitjans d'informació, que només busquen les notícies que tenen més "morbo", sense mirar el mal que poden fer a les persones involucrades.

Tampoc nosaltres no estem exempts de la intolerància, ja que sempre estem criticant els que no pensen igual que nosaltres, els que són de dretes, d'esquerres, d'una tendència dins de l'Església, o en són d'altra.

Tot això és un exemple del que viu la nostra societat. Però ¿serveix d'alguna cosa que tinguem un any dedicat a reflexionar sobre la tolerància? A un cop d'ull, sembla que no. ja que no es fa res, o gairebé res per solucionar totes les situacions d'injustícia social que pateixen un gran nombre de germans nostres. Si a un nivell general sembla que no hi ha res a fer, segur que a nivell personal podem fer moltes coses. Si comencem a respectar-nos a nosaltres mateixos, al company que tenim al nostre costat, segur que ens serà més fàcil que la societat vagi canviant poc a poc. Perquè si cadascú en el seu ambient social, eclesiàstic, civil, posem un gra de tolerància vers el proïsme, en serem molts, i així la societat serà més humana i més tolerant amb els que són diferents a nosaltres.

Ferran P. Anselmo i Diestro
3r. de Teologia

CRÒ

Residència del Convictori

Potser un dels fets més agradables fou la "costellada" que vàrem fer el Dijous 28 d'abril, l'endemà de la Vetlla de Montserrat. Tot fent una visita a Sant Sadurní d'Anoia de la ma d'en "Benji" (Benjamí Sànchez), un amic seu de la infància ens va deixar un lloc adient, unes taules i uns bancs i nosaltres vàrem portar el menjar. Certament, vàrem fer molt "d'ambient" i ens en vàrem fer un bon tip de costelles, amanida, coca i cava... Però ja abans de la costellada vàrem anar a fer una visita a les Caves Raventós i Blanc... i també a la parròquia del Benji. Finalment, celebràrem l'Eucaristia a l'ermita-parròquia del Santuari de la Font Santa, on la monja que s'en cuida (la única que hi ha) ens explicà la història de la restauració de l'ermita, que es va fer amb molt d'esforç i paciència, i de l'incendi que vàrem patir el passat estiu (en el qual ella no va voler abandonar el santuari...)

Pel que fa a esdeveniments més recents, destaca amb "llum pròpia" la Confirmació que rebé l'Israel Moreno el passat dia 25 de maig de les mans del nostre rector i bisbe en la mateixa capella del Convictori. Certament, fou un fet poc corrent que un de nosaltres es confirmi i ho faci "a casa".

Així mateix, el 15 de maig ens visità el bisbe Pere Tena. Ara, amb aquesta visita, podem dir que tots els bisbes han passat pel "Convi".

El dia 13 de març vàrem fer un dia de recés guiats pel carmelita P. Josep Castellà, tot preparant la Pentecosta.

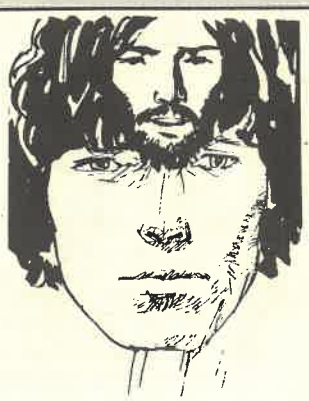

Residència de La Sagrera

El "grans" del Seminari també varen fer una sortida l'endemà de la Vetlla de Montserrat. Concretament anaren a la Catedral de Vic, visitant també el Museu Episcopal. L'Eucaristia i el dinar els feren al Santuari de la Mare de Déu de la Salut, a Sant Feliu de Pallerols. També visitaren el Santuari del Far i el poble de Rupit. El dia 16 d'Abril veieren l'Escola Tècnica i Professional del Clot i uns dies abans, el 13 d'Abril, tingueren el recés de Pasqua a càrrec de Mn. Arenas, rector del Menor.

Residència de Diputació

Pel que fa als "intermitjos" entre els petits i els grans, el 16 de maig tingueren una xerrada molt interessant amb el Sr. Joaquim Triadú, Director General de Comunicacions de la Generalitat. Parlaren de la situació de buidor espiritual i moral de l'Europa actual i de la seva preocupació de fer arribar des de la política i la fe cristiana una forma de vida plena d'esperança i de sentit. "Hem de fer descobrir a les persones, a Europa, a Catalunya, que allò que cerquen ho tenen al costat de casa" va dir el conferenciant. També afirmà que la tradició cristiana ha estat la que ha forjat la nostra cultura europea i que això no es pot ignorar.

NICA

Notícies comunes a les tres residències

Pel que fa a les ordenacions, durant el mes de juny, el nostre cardenal arquebisbe ha ordenat de preveres: el dia 5, **Jordi Fàbregas**, a Sant Ramon de Collblanc; el dia 10, **Adolf Pujol**, a Mare de Déu de Port; el dia 24, **Valentí Alonso,** a Vilanova i la Geltrú; el dia 25, **Jesús Cañas, Carles Elias i Josep Gassó**, a la catedral de Barcelona; i, finalment, el proper 2 de juliol, **Xavier Ribas** serà ordenat de prevere a Olesa de Montserrat.

També el passat dia 23 de maig reberen les ordes menors de acolitat i lectorat en Custodi Ballester, en Ramon Mor i en Joan d'Arquer de mans del bisbe auxiliar Carles Soler Perdigó a la capella "gran" del Seminari. Tots tres resideixen actualment a la casa de la Sagrera.

Pel que fa a d'altres activitats, el 12 de maig, en el marc de les nostres "populars" Jornades de Formació que fem cada mes, vàrem rebre la visita del conegut intel.lectual i poeta Carles Torner. El tema era "el cinema, l'art i la poesia actuals en les seves vessants cristianes". Pel que fa al cinema en Carles posà tota una sèrie d'exemples, els més significatius, d'enfocament del tema del transcendent en el cinema europeu d'ara. Ens parlà, però, de directors que tocaven el tema d'una forma més tangencial que directe. També va posar un exemple d'art, concretament el quadre que hi ha a l'entrada de la nova Facultat de Lletres de Girona, i un de poesia, il.lustrant com poetes teòricament ateus o agnòstics tracten el tema del transcendent. Com podeu veure fou d'un gran interès i va plaure molt a tothom. Finalment, ens va fer la seva crònica particular del problema de la guerra dels Balcans que ens va deixar a tots "gelats"...

Però, sens dubte, la gran notícia d'aquests darrers mesos (a part dels exercicis espirituals del Miracle i d'Hostalets de Balenyà que esperàvem tot l'any i que ens anaren molt be per a "carregar piles"...) fou la trobada de tots els seminaristes de Catalunya a Montserrat per la Vetlla de Pregària de Santa Maria. Com podeu veure, el moment va quedar "immortalitzat" en aquesta foto que acompanya aquestes línies. Con digué en Jordi Orobitg, Rector del Seminari Interdiocesà i del Seminari de Solsona, fou un fet històric, que prové de l'esperit del Concili Provincial Tarraconense, i que pot ser l'inici d'una nova etapa de col.laboració entre els seminaris de Catalunya.

Xavier Moretó Navarro
2º curs de filosofia

El 4 de Juny, festa de la Pentecosta, es va cloure el concili de les nostres Esglésies. Un concili que va començar el 21 de gener a Tarragona, amb una solemne celebració de l'Eucaristia a la Catedral.

Han estat vuit sessions d'intens treball al Casal Borja de Sant Cugat on s'han tractat els quatre blocs de temes que donen una visió conjunta de la realitat de les nostres comunitats en la societat actual a Catalunya.

Feia 238 anys que no es reunien en Concili les Esglésies de la Tarraconense. El treball conciliar s'ha acabat però ara comença un llarg camí per part de tots nosaltres per què es portin a terme les propostes que els pares i mares conciliars i els nostres bisbes ens han presentat; hem de treballar fort per què tot això no quedi en bones intencions sinó que arribem a fer de l'Església catalana un model de la vida cristiana encarnada en el nostre temps.

Tres seminaristes de Catalunya han participat com a pares conciliars. Tot seguit us presentem la visió de dos d'ells: l'Enric Termes i l'Antoni Elvira.

ENQUESTA AL ANTONI ELVIRA.

5 TEOLOGIA. PARE CONCILIAR

1.- Un cop acabades les sessions, amb poques paraules com ens comunicaries la teva vivència ?

Haver participat en les sessions de treball corresponents a la fase consultiva del Concili Provincial Tarraconense ha estat per a mi, i gosaria dir també per tots, una preciosa vivència d'Església.

Que ho qualifiqui amb aquest adjectiu no vull dir que a les sessions conciliars tot hagi estat flors i violes, sinó que els moments de dificultat, de tensió, també els hem viscut a l'aula conciliar, però en el fons, sempre s'escoltava una mateixa música de fons: l'estimació a l'Església.

I quan pots experimentar això en tantes accions, en propostes exposades... quan tots els esforços giren al voltant de com anunciar l'Evangeli als homes i dones d'avui. i com a Déu per aquest moment de gràcia que viu la nostra Església i de seguir més il.lusionat i compromès en el seguiment de Jesucrist en el camí presbiteral.

2.- Creus que a partir d'ara hi haurà més relacions interdiocesanes per evangelitzar a tots els fidels de les nostres comunitats ?

Personalment, crec que, tant si els bisbes aproven aquelles propostes que fan referència a crear nous organismes i estructures interdiocesanes que ens ajudin a la nostra pastoral com no, sí ho creuen oportú de fer-ho, el Concili ha representat a impuls per al treball interdiocesà.

CONVOCATS EN CONCILI

El Concili ens ha donat un veritable coneixement de cada bisbat. Cadascun viu una realitat pastoral determinada. Entre ells, alguns són ben diferents, però també hi ha molts aspectes que ens són comuns. A això, cal afegir-hi el reconeixement del Concili sobre la unitat pastoral de les Esglésies amb seu a Catalunya.

Tots coneixem els organismes i delegacions interdiocesanes i la riquesa que aquests comporten. Tot això ens porta a continuar en el treball interdiocesà. a millorar-lo i potenciar-lo en la creació d'aquells organismes que seran aprovats.

3.- Ës pot dir que les comunitats parroquials han viscut el desenvolupament del Concili amb el mateix entusiasme que la fase preparatòria ? Per què ?

M'és una mica difícil respondre amb exactitud perquè generalitzar sempre és perillós.

Si bé és veritat que hi ha moltes actituds d'escepticisme vers el que pot aportar el Concili, fet que comporta poc interès pel transcurs de les sessions conciliars, també crec que hi ha cabuda, entre d'altres, a dues actituds més.

La primera és la del desencís. Alguns dels nostres grups parroquials, de moviments... que varen participar a la fase preparatòria potser havien pensat en altres temes, molt més concrets o somniat que es parlés d'alguns temes més conflictius encara que no corresponguessin a un concili provincial. I això els ha pogut portar a viure'l de manera força indiferent.

La segona actitud a la que em vull referir és la de l'esperança i la confiança. Jo diria, i no se si m'equivoco, que les actituds de l'esperança i de la confiança són les que es respiren en la gran majoria dels nostres grups. Aquests, sabedors de les dificultats i limitacions que s'han esdevingut en les sessions de treball, no han deixat d'esperar els fruïts del Concili per què confiaven en l'acció de l'Esperit. Una mostra d'això (i puc parlar des de la meva experiència que pot coincidir amb la de molts) és tota aquella gent que durant tots aquest temps de sessions de treballs ens han preguntat per la marxa del Concili i ens han dit que resaven pel concili Provincial Tarraconense.

Quan aquestes persones preguen amb tanta fidelitat pel bon desenvolupament del Concili i se n'interessen, no crec que pugui dir que hagin viscut poc entusiasmats per què esperen el millor per a la seva Església.

4.- Els joves són el futur i l'esperança de la nostra societat. Quines propostes s'han fet per portar-los el missatge de Jesucrist ? Dins d'aquestes propostes, hi ha algunes que s'hagin plantejat pel que fa al tema vocacional ?

Hi ha una desena de propostes que fan referència als joves i en les quals hi tenim quelcom a fer: pregar, la potenciació de la pastoral familiar...

Un dels trets fonamentals que podem trobar a les propostes que fan referència als joves és la importància de que el jove es trobi inserit en un moviment, en un grup és a dir, que no vagi sol si no que és trobi acollit i acompanyat.
Es en la vida del grup cristià que el jove ha de trobar un mitjà adient que l´ajudi a viure i testimoniar la fe. El jove ha de tenir espais de trobada i de diàleg i a partir d´aquí realitzarà la trobada amb Jesucrist i participarà en la Comunitat cristiana. Per això, el Concili proposa que es reconegui, es potenciï i s´implantin els moviments d´Acció Catòlica i d´altres moviments diocesans.
La comunitat cristiana ha d´ésser conscient de les necessitats i aspiracions dels joves, així podran rebre una educació a la fe i seran introduïts a la vida sacramental.Una d´aquestes propostes demana la coordinació de totes les realitats i moviments de joves existents en la línia de la Proposta de Pastoral de Joventut per a Catalunya i Balears amb totes unes concrecions que es proposen.
Dins d´aquesta pastoral de joves presents en els seus processos de via que ha de dur a descobrir i estimar Jesucrist i l´Església, a donar una resposta a allò que la fe els exigeix, cal plantejar-los seriosament la opció de vida.
Tots son responsables en aquesta tasca de promoure vocacions, però es important que tinguem un canvi d´actitud i un canvi de clima en les comunitats eclesials per dur a terme una pastoral vocacional entusiasmada.

ENQUESTA A L´ENRIC TERMES I FERRÉ. 5 DE TEOLOGIA. PARE CONCILIAR

1.- Un cop acabades les sessions, amb poques paraules com ens comunicaries la teva vivència ?

Les sessions del Concili Provincial Tarraconense han estat d'una gran intensitat, tant en el treball realitzat com en la riquesa de les aportacions. Ha estat l'oportunitat d'aplegar i sentir una representació qualificada de persones compromeses en el treball eclesial de les nostres vuit diòcesis. Tots amb un desig de ser fidels a les persones i realitats de les quals proveníem, amb voluntat de conèixer i aprendre dels altres, amb una visió esperançada en el futur i intuint els camins que ens cal recórrer conjuntament.

I tot plegat en un clima de diàleg i de profunda comunicació. Això no nega que hi ha hagut moments tensos i difícils, lògics i normals en una reunió d'aquestes característiques, però amb un desig pregon i convençut de cercar els millors camins per estrènyer el treball conjunt de les nostres vuit diòcesis que fan camí a Catalunya.

2.- Pel que fa al tema tercer: "La sol.licitud pels més pobres i marginats", quins nous mitjans s´han proposat per arribar i resoldre totes les mancances que hi ha?

Resoldre totes les mancances no crec que ho arribem mai a aconseguir, tenint en compte que aquestes realitats de pobresa i marginació, tant fortes i vives en la nostra societat, demanen la col.laboració i la intervenció de moltes instàncies. les diverses administracions, entitats d'Església o no , particulars, etc...

Potser el Concili ha servit per donar la carta de ciutadania oficial a la centralitat del treball de l'Església catalana en aquests ambients. Agraint i encoratjat la tasca que de temps ja realitzen molts ordres religiosos, associacions, entitats, institucions diocesanes, etc... Demanant la creació d'un Secretariat Social, àmbit d'interrelació dels diversos organismes i de reflexió i formació sobre aquestes situacions i les seves causes. Reconeixent les Càritas com la institució bàsica, encara que no única, de l'atenció de les nostres diòcesis a la pobresa i marginació. I donant suport al Centre Català de Solidaritat, entitat comuna dels vuit bisbats dedicada a la rehabilitació de droogadictes.

3.- Després de les reflexions que s´han fet en el Concili. Quins valors creus que l´Església catalana pot aportar a la universal ?

Un aspecte que pot aportat, tal com he apuntat abans, és l'experiència palpable de comunió que s'assoleix amb el respecte, el diàleg, el desig de caminar junts i la voluntat de trobar vies d'integració, tot evitant la immediata exclusió de l'altre només pel fet que pensa o actua de manera diferent a la meva.

I en segon lloc, la sol.licitud conjunta de diverses diòcesis que, davant d'una mateixa realitat històrica i social i d'una problemàtica similars, volen caminar plegades, ben unides, cercant solucions comunes.

4.- La presència dels religiosos a les nostres diòcesis és molt forta. Com s´ha tractat aquesta presència en el Concili i la relació del seu apostolat amb l´activitat pastoral de les nostres parròquies ?

S'ha constatat la dificultat de relació que es presenta en moltes circumstàncies, però el fet mateix que hi hagués un ampli col.lectiu de religiosos i religioses en el Concili ha afavorit un mutu coneixement i un apropament de sintonies. A nivell pràctic s'ha demanat que els religiosos s'integrin plenament a la pastoral diocesana, arrelant-se a la cultura i realitat del país. Potser ara caldrà anar trobant els camins concrets per fer-ho. Alguna intervenció, per exemple, apuntava que els col.legis portats per religiosos s'incorporessin, més que a la parròquia en la qual estan situats, al treball arxiprestal, ja que la seva realitat d'alumnat i d'incidència sovint abasta molt més enllà dels simples límits territorials de la parròquia.

David Remolar i Jordi Gutiérrez
Curs Introductori.

RENOVATS PER L´ESPERIT

LES NOSTRES VACANCES

Bé germans, aquest any tothom s'ha muntat l'estiu de la millor manera possible. Tothom viatja, descansa, treballa, fa el ronsa, dorm, estudia, es forma, prega..
No ens podem queixar que no som variats i que tenim molta sort de poder-ho fer.
Així mateix,us encoratjo a que aprofiteu l'estiu per estar en contacte amb la família,la colla,els parroquians i els companys.
Espero que vingueu força farcits d'experiències per poder-les explicar i fer una mica de safareig.
Tot seguit us he exposat a mida orientativa el que farem tots durant aquest estiu,espero que no us envegeu mútuament pels qui s'ho passin millor i sobretot aprofiteu-ho tot al màxim que només són quatre dies,ja que en acabat haurem d'anar a les soporíferes aules tant estimades i oblidades.

VIATGES:

Terra Santa, 9
Benasque, 9
Xile, 2
Lourdes,
poble 3

Aquests viatges ens serviran per aprendre una mica del món que ens envolta i a més a més per a canviar d'aires,descansar,crear nous llaços d'amistat i fruir de la diversitat.

EXERCICIS ESPIRITUALS / RECÉS:

monestirs,
cases etc.. 20

Amb tant de temps qui no desitja estar uns dies sols amb Jesús, sentir-se abraçat per Déu i està en contemplació perquè l'esperit reposi i nosaltres també tot deixant-nos portar per l'acció d'amor entranyable del Pare.Així també prendre una mica de temps per una petita lectura espiritual i entrar en la riquesa de la Paraula de Déu.

COLÒNIES: 25

Alguns hauran de suportar la canalla de la millor manera possible tot deixant-se esgarrapar i pegar per la seva innocència que enyorarem quan els deixem a casa seva.

AMICS /família: 20

Quines ganes d'estar amb la mare,discutir-se amb els germans,deixar-se mimar per l'àvia i anar de passeig amb el pare i parlar fins que ja t'ha deixat les oïdes ben plenes de la seva agradable autoritat. I com no retrobar-se amb tota la colla de sempre,anar a prendre alguna cosa,fer alguna excursió,prendre la fresca etc..

PARRÒQUIA: 10

La sort de fruir de la parròquia i de la seva tranquilitat en temporada baixa,tot fent noves coneixences,conèixer més el terreny,anar preparant el curs vinent,petar la xerrada amb el rector i el vicari i fent la litúrgia de les hores plegats més pausadament i sense interrupcions.

SORTIDES / TROBADES SEMINARISTES: 6

Bé algun dia ens hem de trobar els de cada curs per explicar que fem durant les vacances i sobretot anar a escampar la boira plegats,ja que durant el curs és quasi impossible i la convivència sempre és bona de millorar-la i la coneixença encara molt més.

VOLUNTARIAT: 14

No podem quedar-nos impassibles,asseguts a la cadira sense fer res,ja que ens rovellaríem,i la vocació no estar per anar-la oxidant d'aquesta manera.Oi que som l'Església en acció,doncs que se'ns vegi.Alguns de nosaltres tindrem l'oportunitat de poder fer un servei tot usant les nostres habilitats per oferir el millor de nosaltres.

TREBALLAR: 11

Alguns ens hem de guanyar alguns calers per a pagar la matrícula,els llibres i la cigarreta.El món laboral és una bona experiència la qual ens fa encarnar-nos com ho feu Jesús en el seu Natzaret i que també ho és el nostre.

PREPARAR NOU CURS: 2

El curs vinent com cada any es presenta més difícil i cal prepara-se bé tot mirant els temaris.Els qui tenen assignatures penjades cal recuperar-les el més aviat possible,que després no ens diguin que som obtusos.

FORMACIÓ: 5

El seminari i les seves facultats no són els únics llocs d'aprenentatge del seminarista. Els cursets de pastoral,de tècniques d'animació,de catequesi ,de cant són bons per oferir un bon servei als altres.

Josep Lluís Calvís.
1r. Filosofia.

UN ANY DE RÀDIO ESTEL

"Allò que ara us dic a la fosca, digueu-ho a plena llum. I allò que sentiu a cau d'orella, proclameu-ho dalt dels terrats". Aquesta és la presència de Ràdio estel...Des dels terrats i a plena llum. Amb una programació bàsica de gran qualitat musical, que fa de bon escoltar per a una gran part dels oients, ha pogut situar-se ràpidament entre les emissores més escoltades de la nostra ciutat. La seva incidència en espais públics o de treball s´ha fet palesa immediatament. Establiments comercials, taxi, quiròfans... han rebut amb gran acceptació la radio-fórmula que ofereix l'emissora de l'Arquebisbat de Barcelona.

La música omple la franja horària compresa des de les 7 del matí fins les 10 de la nit, inserits cada quart d'hora. A les hores en punt s'ofereixen butlletins d'informació general; a l'hora i quinze minuts, un espai de serveis; a les mitges hores, informació religiosa i als tres quarts, informació cultural. Cada dia, a les 7,30 del matí i a les 9,30 del vespre es llegeix i es comenta l'Evangeli. La programació convencional (temes diversos, taules rodones, assessorament familiar, mèdic...) queda circumscrita de les 10 del vespre a la una de la matinada.

La fórmula és novedosa i probablement es tracta de la única emissora confessional que l'aplica arreu de l'Estat. La finalitat de Ràdio Estel és clarament evangelitzadora, des d'un especial interès per arribar als qui habitualment no poden accedir amb normalitat a l'anunci de l'Evangeli. Les informacions i reflexions religioses són breus al llarg del dia, però amarades amb una música agradable són escoltades amb interès per milers de persones, moltes d'elles probablement allunyades.

La veu del Senyor Jesús es proclamada amb la invisible intensitat i extensió que li donen les ones. Tots els fills de Déu tenen el dret de escoltar la paraula de Jesús. Ell mateix es fa present en les veus dels qui l'anuncien amb cordialitat i simpatia. L'Església, la companyia d'aquells que Crist ha fermat pel baptisme, fa present Aquell que salva al món i ho comunica amb entusiasme. Evangelitzar no ens dona cap glòria, però... Ai de nosaltres si no ho féssim.

El camí del Senyor es senzill com el de Joan i Andreu, Simó i Felip, que començaren a seguir Jesús per curiositat i desig. En el fons no hi ha altre camí fora d'aquesta curiositat delerosa, suscitada pel pressentiment d'allò que és veritable. Ràdio Estel pot esdevenir la veu que desvetlli al cor de la nostra diòcesi la curiositat i el desig de tots aquells que busquen la Veritat potser sense saber-ho.

Custodio Ballester Bielsa. 4art teol.

SEMINARI DE LA CONRERIA
TROBADA VOCACIONAL D'ESCOLANS A LA CONRERIA

El passat dissabte 25 de març va tenir lloc la II Trobada Vocacional d'Escolans al Seminari Menor de la Conreria,sota el lema "JESÚS ET DIU: QUI SÓC JO?". Al que la de l'any passat va tenir molt bona acollida.

Cap a les 10 del matí van començar a arribar entorn d'uns 250 nois i noies de les diverses parròquies, alguns acompanyats dels seus mossens i els altres amb els seus monitors. Els formadors del Seminari Menor ens van agrair la col.laboració i recolzament en tot moment d'alguns seminaristes "majors", que ens vam trobar com a casa. Després de la inscripció, van anar tots junts cap a la sala d'actes on alguns dels seminaristes de la Conreria animaven els nois amb cançons que després cantaríem a la Eucaristia.

Tot seguit vam començar un "Gran Joc", tot visitant el Seminari. El joc consistia en una Ginkana, amb diverses proves que els nois havien de superar tot responent algunes preguntes sobre l'Evangeli, entorn del lema de la jornada. Els grups estaven formats per nois i noies de procedència de diverses parròquies.

Al voltant de la una, vam participar a l'Eucaristia presidida pel bisbe auxiliar Joan-Enric Vives. Mons. Vives va predicar entre d'altres coses sobre la importància que a les parròquies hi hagi servidors de l'altar, ja que aquests són un focus important de possibles vocacions sacerdotals. La celebració va ser molt festiva i amb molta participació per part de tots.

Després vam dinar i seguidament vam tenir una estona de temps lliure, que vam omplir de moltes maneres: jugant a football, basket, i altres jocs, però sobretot vam tenir moments per conèixer-nos.

Més tard, tornàrem al teatre on un animador molt trempat ens va fer passar una bona estona. La diada va acabar amb el "cant dels adéus". Va ser un dia molt viscut per tots en el que es van fer molts amics i a tots ens va animar molt copsar que hi ha molts més nois i noies que viuen la fe com nosaltres. Aquesta segona trobada ha estat millor que la de l'any passat, molta més participació i això esperem tornar-ho a dir l'any vinent: us hi esperem! A reveure!!

David Remolar i Jordi Gutiérrez.
Estudiants d'Introductori.
Participants a la trobada.

VERDAGUER 150 ANYS. 3 ESTAMPES.

EL SEMINARISTA. MÉS POETA QUE ESTUDIANT. L'elogi i la descripció que el bisbe Torras i Bages feu de l'exemplaritat sacerdotal de sant Josep Oriol en la seva etapa de seminarista bé podria valdre també per al nostre Jacint Verdaguer: *"el nostre clericat pot considerar (Oriol/Verdaguer) com carn de la seva carn i os dels seus ossos. Sortí del poble com gloriosament surten quasi tots els eclesiàstics i en sortiren els mateixos Apòstols... durant els seus estudis hagué sempre de guanyar-se la subsistència... visqué i va fer la carrera com la quasi totalitat dels estudiants dels nostres seminaris"*. Verdaguer retrata en una quarteta la seva època primera d'estudiant de Vic mentre s'ajudava fent de pagès i de mestre de minyons a la masia de can Tona a mig camí de casa seva i el seminari: *"Poeta i llaurador só / i en tot faig feina tan neta / que llauro com un poeta / i escric com un llaurador"*.

En el cas de Verdaguer, però, la seva vocació poètica s'imposà fortament a tota altra almenys en l'etapa d'estudiant. Més que dedicar-se a l'estudi treballà intensament en les composicions "Jovenívoles" i sobretot llegint i documentant-se per als primers esborranys de l'Atlàntida. De manera que quedà absorbit pel treball poètic i descurat de l'estudi teològic. El maig del 1865 guanyà un premi extraordinari i un accèsit als Jocs Florals de Barcelona i el juny del mateix any "guanyà" un solemne suspens en els estudis seminarístics que el va contrariar moltíssim. Anys després s'exclamaria d'aquesta limitació: "Jo no en sé, de teologia" i alguns crítics opinen que aquesta és una de les causes que agreujen el conflicte dels anys crítics.

EL CAPELLÀ. UNA VOCACIÓ VISCUDA. El temps de la seva ordenació (1870) i els primers anys de ministeri foren els millors per al Verdaguer sacerdot. Fins i tot els biògrafs que han posat en dubte la solidesa de la vocació sacerdotal del poeta remarquen la sinceritat de la seva ofrena personal en l'època de la primera missa que celebrà a l'ermita de Sant Jordi de Puigseslloses. També remarquen l'impacte del fet de la mort de la seva mare que tant havia sospirat per veure el fill sacerdot. Ell exercí amb gran dedicació el ministeri. Diu un testimoni dels seus tres anys de vicari a Vinyoles d'Orís: *"no hi havia malalt que no tingués mossèn Cinto per companyia i no hi havia família en destret que no comptés amb l'ajut de mossèn Cinto"*. Una vida de donació, de sacrifici i privacions que s'agreujà en esclatar la guerra civil del 1873, quan el rector abandonà la parròquia per unir-se a una partida carlina. Verdaguer recordarà en moments molt més dolorosos la dolcesa d'aquells primers anys: *"tenia un calze i un arpa / que el cel m'havia donat... No somniava altra glòria / ni volia altra heretat"* i també aquesta altra que Carles Riba qualifica de humorisme místic pel to de franquesa que usa: *"Senyor, Vós m'heu enganyat! / Me prometíeu cadenes / i em donau la llibertat; / me parlàveu sols de penes / i em donau ja les estrenes / de vostra felicitat. / Senyor, Vós m'heu enganyat!"*.

EL MÍSTIC. LA FE DESPRÉS DE LA PROVA. Aquest títol que sembla d'un salm respon a la dura crisi personal i eclesial que hagué de viure mossèn Cinto. Ja prou coneguda, no és ara l'espai de tornar-la a relatar. Sinó de subratllar el profund esperit de fe amb què en sortí signat. Aquell home de gran ambició, aclamat com a honor i glòria de la Catalunya renaixent, passà la prova del descrèdit, de la pèrdua d'amistats, de la privació del ministeri, i en sorgí més purificat, més refermat en el seu lliurament confiat a la providència. I així esdevingué encara més estimat pel cor del poble senzill. Dues darreres mostres de la seva fe ferida i nua, centrada en la creu, que són alhora pregons models de pregària: *"Hermós és lo cel / bonica és la Glòria, / dels cansats repós, / dels pobres almoina, / dels assedegats / riuet d'aigua dolça, / vida d'eixa mort, / d'eixa nit aurora, / dia sense nit, / hortitzó sens boira, / del màrtir palmó, / del soldat corona. / Més, per on s'hi va? / Les ferides vostres / Jesús, bon Jesús / ne són la gran porta."* I també aquesta darrera: *"Des que em donà la creu, / Aquell qui ha mort en ella, / la creu que és la clau d'or / de sa blavosa tenda; / d'ençà que m'ha vestit / Jesús amb sa llureia, / fortuna per los sants, / més per lo món pobresa; / des que m'ha fet llençar / dels palaus de la terra, / maisons d'orgull i fang / d'on fui jo l'oreneta; / sempre que miro el Cel / me sembla* ***casa meva***".

JM.DOMINGO
Convictori

Missatge del Concili

Concili Provincial Tarraconense

No som una comunitat poderosa en recursos humans. La nostra presència s'insereix sense el relleu d'altres èpoques en la pluralitat de propostes i d'opcions de la nostra societat. Pensem, tanmateix -lluny de qualsevol enyorança-, que aquest moment històric ens ajuda providencialment a centrar-nos en el poder de Jesucrist i en la missió que Ell ens té confiada a favor dels germans. Com Pere en els temps apostòlics., voldríem dir de nou al nostre poble: "De plata i d'or no en tenim, però el que tenim t'ho donem: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!" (Ac 3, 5).

Us exhortem, doncs, i ens exhortem, a convertir-nos a Jesucrist, a enfortir o a refer l'experiència de Déu. Només des de la conversió és possible d'anar discernint el seu designi d'amor.

A tots els creients en Jesucrist us diem: com a fruit del Concili, llegiu més la Bíblia, mediteu-la, pregueu amb ella. Bisbes, preveres i diaques: prediquem-la de manera clara, intel·ligible i encarnada en la vida.

Les nostres diòcesis, amb la riquesa de les seves tradicions i amb els trets específics que els donen fesonomia pròpia, constitueixen, tanmateix, una unitat pastoral. Ens hem sentit especialment moguts, en aquest Concili, a un treball cada dia més agermanat i més ben coordinat per l'edificació de l'Església a Catalunya.

En acabar el nostre treball, ens vénen a la memòria unes paraules de sant Agustí: "Quan estàs satisfet d'allò que ets, allà et quedes, i no arribaràs mai a ser allò que encara no ets. Camina sempre, sempre endavant" *(Sermó 170, 15 - 18).*

Ens hem sentit interpel·lats pel distanciament mutu entre la nostra Església i molts dels homes i dones del nostre país. Ens hem adonat, al mateix temps, que la comunicació de l'Evangeli demana d'establir més proximitat personal, més calidesa en l'acolliment de les nostres comunitats als qui hi entren en contacte per qualsevol motiu.

El Concili ha palesat el desig àmpliament compartit d'enfortir aquesta unitat i de donar-li una adequada configuració jurídica al servei de la pastoral. Hem assumit aquesta aspiració amb el màxim interès i ens proposem d'avançar cap al seu compliment.

Ens hem sentit veritablement urgits per l'Esperit a una més radical i més concreta comunió amb els pobres i amb els marginats, amb els petits i amb els febles de la nostra societat. Voldríem que fos un dels fruits més importants del Concili.

PG Boniquet, s.a. · Tel. (93) 265 56 46